

HOŘEČKOVÁ, GALVÁZK A OPA PROSLAVILI SE NEČIPL
TO SOU JIEMÁ?
CO NEBO KDO JE OPAT?

Josef II. neměl rád kněze a mnichy. Vytýkal jim, že se vic starají o sebe a o své blaho než o duše věřících, a pokládal je pro lidskou společnost za málo užitečné. Proto byl u duchovních hodnostářů — zvláště u vyšších — neoblíben a kněží a mniši se ho báli.

Jednou si císař vyjel v kočáře za město na procházku. Jak tak jede, spatří něco zdaleka svítit. Když přijel blíž, poznal, že je to veliký klášter, jehož bělostné zdi tak do dálky zářily. Nad klášterními budovami se leskly zlaté věžní bání a kolem kláštera se rozprostírala zahrada, strom na stromu a všechny s krásným ovocem. Nedaleko pak fortuny, právě pod největší jabloní, seděl a podřimoval sám opat toho kláštera.

Byl tučný, boubelatý, inu bylo vidět, že starostí ho netrápí.
Josef II., který byl proti opatovi učiněný věchýtek a měl starostí jako opat, s panováním nad hlavu, kázal zastavit, vystoupil z kočáru, přistoupil k opatovi a vzbudil ho:

„To máš tak dobré svědomí, že tak klidně spíš?“ ptal se ho císař a hned jej zahrnul dotazy, kolik má klášter vesnic a poddaných, co se na polích pěstuje, jaká byla úroda a jak jsou daleko s orbou, jestli jsou všechny kaple a fary, co patří klášteru, také tak omítnuty a v pořádku jako klášter sám, a ještě se ptal na mnoho jiného, co by měl řádný hospodář vědět.

Jenže milý opat v odpověď jen kótkal a ani jednu pořádnou větu nechal dohromady. Jen se vymlouval. Tohle ví bratr kvardián ... tohle není moje starost ... tohle si už nepamatuji a tohle jsem zapomněl. I rozzlobil se císař a řekl:

„Vidím, že se staráš dobře zrovna jen o sebe. Tak poslyš, dám ti tři otázky a zitra mi je musíš správně zodpovědět. Schválně si sém zase zajedu. Jestli mi na jedinou z nich správně neodpovíš, vyženu tě a klášter zruším. Tak dávej pozor: První otázka — jak je hluboké moře? Druhá — kolik chlupů má můj náručí bělouš? A třetí — co si myslím?“ A jen to dořekl, obrátil se císař ke kočáru, nasedl a byl pryč. Opatovi se div srdce nezastavilo ... Jak jen zachránil sebe a klášter? Takové těžké otázky — ty nikdy nerozluští!

„KDO SE TO ARHIVARZ?
Když se císař vyjel v kočáře za město na procházku, spatří něco zdaleka svítit. Když přijel blíž, poznal, že je to veliký klášter, jehož bělostné zdi tak do dálky zářily. Nad klášterními budovami se leskly zlaté věžní bání a kolem kláštera se rozprostírala zahrada, strom na stromu a všechny s krásným ovocem. Nedaleko pak fortuny, právě pod největší jabloní, seděl a podřimoval sám opat toho kláštera.“

„KDO SE TO ARHIVARZ?
Když se císař vyjel v kočáře za město na procházku, spatří něco zdaleka svítit. Když přijel blíž, poznal, že je to veliký klášter, jehož bělostné zdi tak do dálky zářily. Nad klášterními budovami se leskly zlaté věžní bání a kolem kláštera se rozprostírala zahrada, strom na stromu a všechny s krásným ovocem. Nedaleko pak fortuny, právě pod největší jabloní, seděl a podřimoval sám opat toho kláštera.“

„KDO SE TO ARHIVARZ?
Když se císař vyjel v kočáře za město na procházku, spatří něco zdaleka svítit. Když přijel blíž, poznal, že je to veliký klášter, jehož bělostné zdi tak do dálky zářily. Nad klášterními budovami se leskly zlaté věžní bání a kolem kláštera se rozprostírala zahrada, strom na stromu a všechny s krásným ovocem. Nedaleko pak fortuny, právě pod největší jabloní, seděl a podřimoval sám opat toho kláštera.“

„KDO SE TO ARHIVARZ?
Když se císař vyjel v kočáře za město na procházku, spatří něco zdaleka svítit. Když přijel blíž, poznal, že je to veliký klášter, jehož bělostné zdi tak do dálky zářily. Nad klášterními budovami se leskly zlaté věžní bání a kolem kláštera se rozprostírala zahrada, strom na stromu a všechny s krásným ovocem. Nedaleko pak fortuny, právě pod největší jabloní, seděl a podřimoval sám opat toho kláštera.“

Vidí ho mladý ovčák, dá křesťanské pozdravení, ale opat nic, nevidí, neslyší.
„Copak tě trápí, otče opate?“ zeptá se proto ovčák, „vždyť je o lítosti na tebe pohledět!“

Jindy by byl opat s ovčákem ani nepromluvil, protože však měl dnes takové starosti, i jemu je vyklopil: Císař prý ustanovil tak a tak, a jestli mu dnes opat tří otázky nezodpoví, že bude zlatem a terem.

Ovčák se zasmál:
„Vždyť to jsou docela lehké otázky! A víš ty co? Až jak to zistiť? se za tebe převleču a však už mu dám správné odpovědi.“

Opat se zaradoval, a jak si to domluvíli, tak to udělali. Opat z radostného ovčáka do opatova hábitu, ještě ho pod ním peřin byl stejně kulatoučký, a pro jistotu ho v křesle posadil mu císař moc neviděl do tváře.

Když císař přijel, hned udeřil na opata-ovčáka první otázkou.
„Tak mi řekni, jak je moře hluboké. Ale nesmíš se zmyšlit ani slovo!“

„To ti, císaři, řeknu na fous přesně: Hoř do moře kámen, a jak hloubu padá, tak je moře hluboké. Ani víc, ani méně.“

„To máš pravdu,“ usmál se císař. „A teď druhou: Kolik má můj síň chlupů?“

„Tolik, kolik je na nebi hvězd. Jestli nevěříš, tak si to přepočítej.“

„Ty jsi mi nějaká šelma,“ rozesmál se císař. „Ale dej si pozor, poslední otázka je nejtěžší, tu neuhodněš: Co si právě teď myslím?“

Ale ovčák jen mávl rukou:
„Co si právě teď, císaři, myslíš? To vím! Myslíš si, že mluvíš s opatem, a zatím mluvíš s ovčákem.“

Tu se císař smál a smál, až se za břicho popadal:

„Vidím, že přišla kosa na kámen. Vyhral jsi. A teď odměnu ti slíbili za tvé chytráctví?“

„Holbu piva,“ povídá ovčák.

Císařův smích najednou jako když utne:

„Tak vy tak?“ obořil se na mnichy. „Tak to já rozsoudím jinak. Za to, že jsem dostal odpověď na všechny mé otázky, klášter nezruším, protože císařovo slovo platí. Ale od tohoto dne bude opatem ovčák opat bude místo něho pást ovce. Na pastvě mu aspoň splaskne jeho teřich a odnaučí se podvodit a lakomství.“

Tak se stal ovčák opatem a nikde jinde prý se poddaným nevedlo tak dobře jako na jeho klášterním panství.

JAK MIKAL PŘIJÍT NA TAKOVÉ OTÁZKY, TĚŽKÉ OTÁZKY?
JAK TO ZISTIŤ?

KDYBY OPAT NEDEKL
ŽE SE PŘEVLEČENÁ ZA
OPATA, ŽE OPAT BY TO
NEZISTIŤ.

TO BYL MOŽDEJ OVČÁK?
CIKAD ROZHODL SPRÁVNĚ

Stella Daviova
Simona Škambolová
Anna Špachová
CÍSAŘ A OPAT

Josef II. neměl rád kněze a mnichy. Vytýkal jim, že se víc starají o sebe a o své blaho než o duše věřících, a pokládal je pro lidskou společnost za málo užitečné. Proto byl u duchovních hodnostářů — zvláště na vyšších — neoblíben a kněží a mniši se ho báli.

Jednou si císař vyjel v kočáře za město na procházku. Tak mu bylo spatřit něco zdaleka svítit. Když přijel blíž, poznal, že to je kopec. Když se leskly zlaté věžní bane a kolem kláštera se rozmařila stromů a právě pod největší jabloní, seděl a podřimoval sám opat toho kláštera.

Byl tučný, boubelatý, inu bylo vidět, že starosti ho netrápí.

Josef II., který byl proti opatovi učiněný věchýlek a měl starosti s panováním nad hlavu, kázal zastavit, vystoupil z kočáru, přistoupil k opatovi a vzbudil ho:

„To máš tak dobré svědomí, že tak klidně spíš?“ ptal se ho císař a hned jej zahrnul dotazy, kolik má klášter vesnic a poddaných, co se na polích pěstuje, jaká byla úroda a jak jsou daleko s orbou, jestli jsou všechny kaple a fary, co patří klášteru, také tak omítnuty a v pořádku jako klášter sám, a ještě se ptal na mnoho jiného, co by měl řádný hospodář vědět.

Jenže milý opat v odpověď jen koktal a ani jednu pořádnou větu nedal dohromady. Jen se vymlouval. Tohle ví bratr kvardián... tohle není moje starost... tohle si už nepamatuji a tohle jsem zapomněl. I rozložil se císař a řekl:

„Vidím, že se staráš dobře zrovna jen o sebe. Tak poslyš, dám ti tři otázky a zítřka mi je musíš správně zodpovědět. Schválně si sem zase zajedu. Jestli mi na jedinou z nich správně neodpovíš, vyženu tě a klášter zruším. Tak dávej pozor. První otázka — jak je hluboké moře? Druhá — kolik chlupů má můj náruční bělouš? A třetí — co si myslím?“ A jen to dořekl, obrátil se císař ke kočáru, nasedl a byl pryč. Opatovi se div srdce nezastavilo... Jak jen zachránil sebe a klášter? Takové těžké otázky — ty nikdy nerozluští!

Hned svolal všechny mnichy, knihovníka poslal do knihovny a archivu do klášterního archivu a všichni mudrovali, hledali, přemýšleli, hlavu si lámali, ale nakonec na nic nepřišli. Ani na jednu jedinou otázku odpověď nenašli.

Sklonil se večer, přišla noc, svítlo ráno, mniši s opatem byli už tak utrápení, že by už nebyli uměli ani abecedu odříkat, ale s otázkami na tom byli stejně jako včera.

Opat už přemáhal spánek a tak, aby ho zaplašil, povyšel si před klášter na zahradu a zahradou na luka.

Jde a jde, ranní vánek mu ovívá skráně, vycházející sluníčko zahřívá, ale co je to platno, opatova tvář zůstává smutná, ustaraná.

Vidí ho mladý ovčák, dá křesťanské pozdravení, ale opat nic, nevyslyší.

„Copak tě trápí, otče opate?“ zeptá se proto ovčák, „vždyť je o lítosti tebe pohledět!“

Jindy by byl opat s ovčákem ani nepromluvil, protože však měl es takové starosti, i jemu je vytkopil: Císař prý ustanovil tak a tak, a jestli mu dnes opat tři otázky nezodpoví, že bude zle s ním i s klášterem.

Ovčák se zasmál: „Vždyť to jsou docela lehké otázky! A víš ty co? Až přijede císař, já se za tebe převleču a však už mu dám správné odpovědi.“

Opat se zaradoval, a jak si to domluví, tak to udělali. Opat z radostilbil dokonce ovčákovi celou holbu piva za odměnu. Přistrojili mu ovčáka do opatova hábitu, ještě ho pod ním peřinou vycpali, aby byl stejně kulatoučký, a pro jistotu ho v křesle posadili do stínu, aby u císař moc neviděl do tváře.

Když císař přijel, hned udeřil na opata-ovčáka první otázkou: „Tak mi řekni, jak je moře hluboké. Ale nesmíš se zmýlit ani o coul!“

„To ti, císaři, řeknu na fous přesně: Hoď do moře kámen, a jak dlouho padá, tak je moře hluboké. Ani víc, ani méně.“

„To máš pravdu,“ usmál se císař. „A teď druhou: Kolik má můj šifant chlupů?“

„Tolik, kolik je na nebi hvězd. Jestli nevěříš, tak si to přepočítej.“

„Ty jsi mi nějaká šelma,“ rozesmál se císař. „Ale dej si pozor, poslední otázka je nejtěžší, tu neuhodneš: Co si právě teď myslím?“

Ale ovčák jen mávl rukou: „Co si právě teď, císaři, myslíš? To vím! Myslíš si, že mluvíš s opatem, a zatím mluvíš s ovčákem.“

Tu se císař smál a smál, až se za břicho popadal:

„Vidím, že přišla kosa na kámen. Vyhrál jsi. A teď mi řekni, jakou odměnu ti slíbili za tvé chytráctví?“

„Holbu piva,“ povídá ovčák.

Císařův smích najednou jako když utne:

„Tak vy tak?“ obořil se na mnichy. „Tak to já rozsoudím jinak. Za že jsem dostal odpověď na všechny mé otázky, klášter nezruším, protože císařovo slovo platí. Ale od tohoto dne bude opatem ovčák pat bude místo něho pást ovce. Na pastvě mu aspoň splaskne jeho teřích a odnaučí se podvodům a lakomství.“

Tak se stal ovčák opatem a nikde jinde prý se poddaným nevedlo tak dobře jako na jeho klášterním panství.

Čiž neměl rád kněze a mnichy? Že je to lidskou společností za málo užitečné. Proto byl u duchovních hodnostářů — zvláště na vyšších — neoblíben a kněží a mniši se ho báli.

Jednou si císař vyjel v kočáře za město na procházku. Tak mu bylo spatřit něco zdaleka svítit. Když přijel blíž, poznal, že to je kopec. Když se leskly zlaté věžní bane a kolem kláštera se rozmařila stromů a právě pod největší jabloní, seděl a podřimoval sám opat toho kláštera.

Byl tučný, boubelatý, inu bylo vidět, že starosti ho netrápí.

Josef II., který byl proti opatovi učiněný věchýlek a měl starosti s panováním nad hlavu, kázal zastavit, vystoupil z kočáru, přistoupil k opatovi a vzbudil ho:

„To máš tak dobré svědomí, že tak klidně spíš?“ ptal se ho císař a hned jej zahrnul dotazy, kolik má klášter vesnic a poddaných, co se na polích pěstuje, jaká byla úroda a jak jsou daleko s orbou, jestli jsou všechny kaple a fary, co patří klášteru, také tak omítnuty a v pořádku jako klášter sám, a ještě se ptal na mnoho jiného, co by měl řádný hospodář vědět.

Jenže milý opat v odpověď jen koktal a ani jednu pořádnou větu nedal dohromady. Jen se vymlouval. Tohle ví bratr kvardián... tohle není moje starost... tohle si už nepamatuji a tohle jsem zapomněl. I rozložil se císař a řekl:

„Vidím, že se staráš dobře zrovna jen o sebe. Tak poslyš, dám ti tři otázky a zítřka mi je musíš správně zodpovědět. Schválně si sem zase zajedu. Jestli mi na jedinou z nich správně neodpovíš, vyženu tě a klášter zruším. Tak dávej pozor. První otázka — jak je hluboké moře? Druhá — kolik chlupů má můj náruční bělouš? A třetí — co si myslím?“ A jen to dořekl, obrátil se císař ke kočáru, nasedl a byl pryč. Opatovi se div srdce nezastavilo... Jak jen zachránil sebe a klášter? Takové těžké otázky — ty nikdy nerozluští!

Hned svolal všechny mnichy, knihovníka poslal do knihovny a archivu do klášterního archivu a všichni mudrovali, hledali, přemýšleli, hlavu si lámali, ale nakonec na nic nepřišli. Ani na jednu jedinou otázku odpověď nenašli.

Sklonil se večer, přišla noc, svítlo ráno, mniši s opatem byli už tak utrápení, že by už nebyli uměli ani abecedu odříkat, ale s otázkami na tom byli stejně jako včera.

Opat už přemáhal spánek a tak, aby ho zaplašil, povyšel si před klášter na zahradu a zahradou na luka.

Jde a jde, ranní vánek mu ovívá skráně, vycházející sluníčko zahřívá, ale co je to platno, opatova tvář zůstává smutná, ustaraná.

Nově se hnízdí opat?
Pivo by jmal opat seděl před klášterem.

Sho je to šaradán?
Myslím si že je to mnichový šaradán.

Kvardián je něco jako mnich ale něco málo jiného.

